

Metropia

Dyster, klaustrofobisk fremtidsvision Af Kirsten Köneke

Den svenske animationsfilm "Metropia" er en dystert fremtidsvision, som fastholder tilskueren i kraft af usædvanlig og gennemført billedside. Det er en farvefilm, men det glemmer man næsten. De enkelte farveglimt kommer som chok. Verden består af grå højhuse, store opbevaringskasser med pletvis lys. Al transport foregår under jorden, hvor alle Europas byer er forbundet af et gigantisk underjordisk metrosystem, der på et øjeblik bringer dig fra København eller Paris til Stalingrad. Paranoiaen lurer, for hvornår er man ikke overvåget?

Det ved vores hovedperson Roger, men da hans cykel ødelægges, er han nødt til at bevæge sig ned under jorden. Her begynder han at høre stemmer i sit hoved – er det hans egen eller er der en anden, der overtager hans tanker? Så vidt så godt – men herefter bliver historien banal. En verdensomspændende skurk forsøger at kontrollere alles tanker via hårshampooen "Dangst!", der får mini-antenner til at vokse frem på hovedbunden. Roger får tilsyneladende

hjælp af den smukke Nina, reklamepigen fra shampooflasken, og en legetøjsbamse, der tilfører filmen dens næsten eneste glimt at humor.

Selvom Stig Larsson er medforfatter, er historien om den multinationale skurk fortalt alt for ofte og tilfører ikke filmen noget. Selvfølgelig tænker man på både Kafka og Orwell, men det hjælper ikke. Historien er ganske enkelt ikke spændende. Det er derimod billedsiden. Animationen er lavet ved hjælp af 'Cut Out'-teknik, hvor op til 80 lag på lag af ansigter er lagt oveni hinanden. Disse lag kan alle kontrolleres og animeres. Det skaber nogle personer, hvis ansigter på én gang er både tomme og levende, med store øjne og tynde, kraftløse lemmer. Den perfekte arbejder fra Fritz Langs "Metropolis" fra 1927 i en ny version? De ser næsten menneskelige ud – som det moderne, genmanipulerede og medicinerede menneske? Det er her uhyggen ligger – næsten for skræmmende. Kun skurken (Udo Kier) har et mere 'normalt' levende ansigt.

Det samme gælder det univers, de bevæger sig i. Det ene tog efter det andet bringer én det samme sted hen, kun navnene og associationerne fra en fjern fortid er forskellige. Stiger man op fra metroen, er det til en firkantet mini-kasse af en lejlighed eller et kæmpelokale af et call-center, hvor alle arbejderne sidder overvåget i hver sin boks. Der er ingen vej ud – og intet at bevæge sig op til. Klaustrofobien er kvælende.

Kendte skuespillere som Vincent Gallo, Juliette Lewis, Stellan og Alexander Skarsgård bidrager med deres stemmer til at gøre figurerne levende. Men det er billedsiden, der kryber ind under huden på tilskueren, og som gør filmen værd at se. Tarik Saleh har skabt et stilsikkert, gennemført dystopia.

Filmfakta

Sverige 2009 – Instr.: Tarik Saleh – Manus: Tarik Saleh, Fredrik Edin, Stig Larsson – 80 min. – Biografpremiere d. 10/6 og på DVD d. 26/10 2010 Udlejning/pressebilleder © Sandrew Metronome

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=7593&area=2>

<https://www.nytimes.com/2010/05/12/movies/12metropia.html>